

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 2 - jun. 2019

TEMA: DEN FREMMEDE

**"DEN FREMMEDE ER FØRST
OG FREMMEST ET
MEDMENNESKE"**

Krista Bellows | s. 10

**"VI MÅ VÆRE
FRONTLINJEN FOR
FORSONING"**

Israelske studerende | s. 6

Gud er mangfoldig. Derfor er Guds mission mangfoldig - også i forhold til det jødiske folk. I dette magasin vil vi give stemme til den mangfoldighed. Til de stemmer som tror og tvivler og dem, der kan begejstre. Til de mennesker som vil forsoning og dem, som er fortvivlede over manglen på samme. Til stemmer som vil udfordre vores teologi og tænkning. Alt sammen i håbet om, at du må blive inspireret og opmuntret og bevæget af Guds missions mangfoldighed.

---

06 | "Vi må være frontlinjen for forsoning"

10 | Den fremmede - et medmenneske

14 | Kirken er platform for et positivt møde med Jesus

16 | Aaron Lewin: Kaldet til evangelisation

22 | Når man får noget at tænke over

24 | 5 spørgsmål til missionspiloterne

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk

Reg. nr. 0994
Kontonr. 3054500
Mobilepay: 30503
www.israel.dk/giv
Oplysninger om medarbejdere og
landsstyret kan findes på israel.dk

Forsidebillede: Zachtleven -
pixabay.com
Tryk: Øko-Tryk (oplag 3800)
Layout: Maria Bach Jensen

Redaktion: Kirsten Bitsch Lang
(red.), Bodil Skjøtt, Maria Strøm,
Arne Pedersen

Ønsker du at modtage magasinet,
så skriv til kontor@israel.dk

Evangeliet sætter undertrykkeren og den undertrykte fri

”Der er ingen måder at være neutrale på i den her konflikt, men der er en måde at være *for* begge parter.”

Ordene kommer fra en ung, kristen palæstinensisk kvinde, som er engageret i forsoningsorganisationen Musalaha. Marah, hedder hun, og hun har i en alder af bare 22 år allerede skullet træffe svære valg som en direkte konsekvens af konflikten mellem Israel og Palæstina. Hendes veninde, jødiske Ahuvia, fik truffet valg for sig, da hun blev bedt om at forlade den messianske menighed, hun var en del af. De mente ikke, at hendes engagement i Musalaha kunne forenes med at være med i menigheden.

Mødet med de to unge kvinder fra Musalaha, som var inviteret til Danmark i forbindelse med Himmelske Dage på Heden, har fået mig til at tænke over sammenhængen mellem forsoning og evangeliet. Der er nemlig en dyb sammenhæng mellem de to. I 2010 skrev Lausannebevægelsen (et globalt netværk af kristne i mission red.) en erklæring kaldet Cape Town-erklæringen, der blandt andet proklamerer: ”Forsoningen med Gud kan ikke adskilles fra forsoningen med andre mennesker.”

Det betyder i sin essens, at vores tilgang til forsoning kan sige noget om vores syn på evangeliet. For det er jo ikke et hvilket som helst evangelium, vi er kaldet til at gå ud i alverden med. Det er *Kristi* evangelium. Derfor må evangeliet,

vi forkynder, måles på netop nåden og Kristus.

For os, der er kaldet til at dele evangeliet i konfliktområder, er det noget, vi skal være særligt opmærksomme på. Evangeliet må altid være dybt forankret i sin kontekst, og når evangeliet bæres ud i konfliktområder, er de gode nyheder, at evangeliet er kraftfuldt nok til at sætte både den undertrykte og undertrykkeren fri. For den undertrykte er der trøst, genoprettelse og ikke mindst håb i evangeliet. For undertrykkeren er der først og fremmest den frelsende nåde, men i et sandt evangelium må vi også mødes af den oplærende nåde. En nåde der fortæller, at et nyt liv må leves i lyset af opstandelsen.

I Israel og Palæstina er der et væld af konflikter. Der er naturligvis den overordnede mellem to folk, men også konflikter mellem forskellige parter. Det vidner både Marah og Ahuvia om. For dem har engagementet i forsoningsarbejdet fået konsekvenser. De er blevet afskåret fra fællesskab med både familie og venner. Ikke fordi de selv har valgt det, men fordi andre har valgt det for dem. Og det, som er så umådeligt smertefuldt, er, at det i mange tilfælde er mennesker, som også tror på Jesus, der ikke længere vil have noget med dem at gøre.

Det er den virkelighed, de lever i, mens vi andre kan ”nøjes” med at komme i berøring med den fra tid til anden. Men det skal ikke afholde os fra at opmuntre dem alt det, vi kan til frimodigt at være bærere af et

stort og kraftfuldt evangelium i en smertefuld og hadsk konflikt.

”Salige er de, som stifter fred,” siger Jesus – ”for de skal kaldes Guds børn.” I Israelsmissionen deler vi en længsel, som også er udtrykt i Cape Town-erklæringen: ”Vi længes efter den dag, da kirken vil være verdens mest lysende forbillede på etnisk forsoning og dens mest aktive fortalere for konfliktløsning.”

En sådan forhåbning kalder os til at tage imod evangeliets forsonende kraft i al dets fylde. Dette indebærer en fuld forståelse af forsoningen: At Jesus ikke blot bar vor synd på korset for at forson os med Gud, men at han også tilintetgjorde vort fjendskab for at forson os med hinanden.

Hvis en sådan længsel skal opfyldes, må vi være bærere af et stort og kraftfuldt evangelium. Et evangelium, som kan rumme både den undertrykte og den, der undertrykker – både den, der tørster efter retfærdighed og den, der længes efter fred.

Arne Pedersen, generalsekretær

En uopdaget skat af erfaringer

 Tekst: Jeppe Ladegaard, landsstyremedlem og provstimedarbejder i Tværkulturel Kirke i Gladsaxe og Herlev

Du kender, eller har måske læst, fine beretninger om farsitalende (iranere, afghanere, kurdere), der er kommet til tro i danske kirker. Det skønnes, at 2000 farsitalende er kommet til tro i Danmark siden år 2000 [1]. Det er ubestrideligt en skøn historie, som ikke må forklejnes. Jeg har selv fulgt denne udvikling meget tæt i mit arbejds- og kirkeliv, og jeg glæder mig over den.

Når jeg betragter kirkens reaktion på landsplan, mener jeg, vi kan ranke ryggen og sige: 'Kirken oplevede, hvordan asylsøgere og indvandrere bankede på dens dør – og den svarede og åbnede døren.'

Rundtom i landet er der fantastiske initiativer: Værtsfamilier, spisefællesskaber, danskundervisning, cykelkurser, gudstjenester med oversættelse til farsi og meget mere. Og for kirken har modtagelsen af de farsitalende genoplivet debatter om dåb og tro og afsløret et behov for aktive, udadvendte fællesskaber. Kirken har været en gave for farsitalende, og de har i den grad også været en gave til kirken.

Bag disse fine historier ligger et bestemt mønster: Farsitalende opsøger kirken, banker på, henvender sig og beder om hjælp og fællesskab. Farsitalende agerer, og kirken reagerer. Men hvad med dem, der ikke henvender sig? Hvad med dem, der ikke taler farsi? Hvad med de 320.000 muslimer, der bor i vores land, som vi stort set ingen kontakt har med? Hvordan er kirken til stede for dem? Det ligger i Folkekirkens DNA at være kirke for hele folket – hvordan bliver Folkekirken hele folkets kirke?

Hører man på farsitalende, når de fortæller om ønsket om at konvertere til kristendommen, vil man ofte høre dem fortælle om islam som det instrument, magthavere bruger til at undertrykke dens befolkning. Eller om islam som en korruperende bevægelse, der tilsidesætter menneskerettigheder og ligeværd. Her vil kristendommen – i hvert fald i Danmark – stå i skærende kontrast til det, de kender hjemmefra. Mange farsitalende har stor foragt for den islam, de kender.

Men hvad med de danske muslimer, der elsker islam? Kan vi benytte de erfaringer, vi har gjort os med farsitalende, og anvende dem på denne gruppe? Det er jeg ikke sikker på. Vi kan ikke formidle en kristendom, der forkaster en persons forståelsesramme, i forventning om at vedkommende umiddelbart er villig til også at forkaste denne forståelsesramme. Og vi kan heller ikke forvente, at disse mennesker kommer til kirkens døre og beder om hjælp og fællesskab.

Jeg tror, Israelsmissionen har en uopdaget skat, der kan komme kirken i Danmark til stor gavn. Israelsmissionen har i en årrække fulgt og hjulpet en gruppe Jesus-troende muslimer (mennesker med muslimsk baggrund, der tror, at Jesus er Kristus).

Disse mennesker har levet med en kærlighed til islam, men er blevet kaldet af en større og dybere kærlighed til Jesus – og har valgt at invitere ham ind i deres liv og kultur. Dem skal vi lytte til, og deres erfaringer kan blive hovedværktøjer i vores værktøjskasse, når vi møder muslimer i Danmark.

[1] Mogens Mogensen, *Dåb og religionsskifte*, 2005, samt rundspørge foretaget af Folkekirkens mellemkirkelige Råd i 2016.

JEPPE LADEGAARD

har været kirkevolontør i Jerusalem, hvor han brugte en del af sin tid blandt Jesus-troende muslimer på Vestbredden. Her reflekterer han over folkekirkens møde med forskellige grupper af muslimer i Danmark.

Israelske studerende: "Vi må være frontlinjen for forsoning"

📄 | Tekst og foto: Maria Strøm, kommunikationsmedarbejder i Israelsmissionen

Hen over påsken besøgte Avery og Samia fra det israelske studenterarbejde (FCSI) Danmark. Israelsmissionen havde inviteret pigerne med på Kristeligt Forbund for Studerendes Påskelejr, hvor mange hundrede gymnasieelever og studerende fra hele landet mødtes i fællesskab om tro og eksistens. Udover at det var første gang, pigerne besøgte Danmark, var det også første gang, de mødte hinanden. Pigerne kommer nemlig fra hver sin gren af studenterarbejdet – Avery fra den hebraisktalende gren og Samia fra den arabisktalende.

"Jeg ønsker, at vi må være frontlinjen for forsoning på et nationalt plan. At vi må være eksemplet, som får mennesker til at ændre deres adfærd."

Den intense summen af snak, larmende stole og klirren af bestik og tallerkener, der opstår, når man klemmer 500 unge ind i samme rum, forstummer. Vi har fundet os en fredfyldt plet grønt græs i, hvad der synes som orkanens øje.

Jeg er mødt med pigerne for at tale lidt om hverdagslivets udfordringer som både ung studerende og troende i en israelsk kontekst.

"I FCSI støtter vi hinanden"

Fælles for begge piger er, at de er en del af det israelske studenterarbejde (FCSI) og er bosat i byen Haifa nord for Tel Aviv. Avery læser til kemiingeniør på det tekniske universitet og Samia læser psykologi. Begge piger oplever, at studenterarbejdet danner ramme for en vigtig del af deres hverdagsliv.

Avery er vokset op med historier om studenterarbejdet, og da en veninde en dag spurgte, om hun ikke også skulle være en del af en hebraisktalende gruppe, tog hun med og er siden blevet hængende.

"Det er afgørende for mig, at jeg har fundet et sted med ligesindede, som på en særlig måde er interesserede i en akademisk tilgang til bibelen, og som ønsker at tale om forskellige problemstillinger i forbindelse med troen. Her bliver jeg taget seriøst, og det er meget opmuntrende," fortæller hun.

Samia oplevede, at da hun startede på universitet, blev hun præget af en masse nye tanker og principper, som udfordrede hende.

"Jeg studerer psykologi, og det er ikke det mest

trosopmuntrende fag. Her var det vigtigt for mig, at jeg mødtes med andre studerende i FCSI hver uge. Så bad vi for hinanden og læste i bibelen – det var bare utroligt godt for mig," forklarer hun.

Det kan Avery nikke genkendende til, og hun tilføjer: "Vi støtter hinanden. Der er en fælles forståelse for det pres, man kan opleve som både studerende og troende. Jeg ved, at jeg har et fællesskab, som kan bede for mig og støtte mig, når jeg har brug for det."

"Gud, hvorfor er der så mange, som ikke tror dig?"

Til dagligt bor Avery på et kollegie med andre studerende. Det er både en glæde og en udfordring for hende:

"Det er udfordrende at bo så tæt med mennesker, som ikke tror på det samme, som man selv gør. Jeg oplever ofte, at jeg har en god relation til nogen, men fordi vi lever så forskelligt, kan det være svært at tale ind i deres liv. Jeg ser dem måske gå igennem nogle svære perioder, hvor de håndterer problemer på en uhensigtsmæssig måde," siger hun og fortsætter:

"At elske nogen, som ikke tror, er smertefuldt. Jeg kan ikke lade være med at spørge Gud: 'Hvorfor er der ikke flere, som kommer til tro på dig? Hvorfor frelser du ikke de mennesker, som jeg elsker så højt?'"

Avery oplever det som et spændingsfelt at leve sammen med mennesker, der er så forskellige fra hende selv. Hun vil gerne være en del af deres verden, men samtidig sætte de nødvendige grænser.

Israeler, araber og venskaber på tværs?

FCSI er en af de få organisationer i Israel, som skaber fællesskab på tværs af arabere, israelere og internationale studerende. Men selvom organisationen rummer mange forskellige mennesker, kan det alligevel være svært at modarbejde nogle af de forestillinger, man vokser op med på tværs af etniske skel.

Avery er selv vokset op på en tosproget skole, hvor hun både har lært hebraisk og arabisk, men det er langt fra tilfældet for den gængse befolkning. "Jeg er en anormalitet. De fleste israelere møder først arabere, når de kommer på universitetet," fortæller hun og tilføjer: "Jeg bliver ofte mødt med undren: 'Jamen, du er israeler, og hun er araber? Og I er venner?' I Israel er det faktisk en helt legitim undren. Selv i Haifa, som er en af Israels mest integrerede byer, er der stadig lang vej igen."

I Israel skal både mænd og kvinder tilbringe tid i hæren, og her har Avery mærket konflikten på egen krop. "Jeg er stadig en smule rystet efter hæren. Her bliver arabere set som fjenden. Sådan skal man tænke. Men at være i et miljø med den tankegang, samtidig med at jeg har arabiske venner derhjemme, har været hårdt."

På trods af den oplevelse holder hun stadig fast i ønsket om at skabe enhed:

"Fællesskabet på tværs er en af de vigtigste aspekter af FCSI for mig. Jeg ønsker at se et stærkere samarbejde. Ikke at der er fjendtlighed mellem de studerende, men mit ønske er at se flere venskaber blomstre – at vi besøger hinanden, hænger ud sammen og skaber ægte relationer. Jeg ønsker, at vi må være frontlinjen for forsoning på et nationalt plan. At vi må være eksemplet, som får mennesker til at ændre deres adfærd."

Fælles konferencer danner grobund for relationer

Selvom de ugentlige møder i FCSI er opdelt efter sprog, mødes de studerende flere gange om året til konferencer, som giver dem mulighed for at tilbringe tid med hinanden:

"Jeg er araber, og for det meste hænger arabere ud med arabere, og jøder hænger ud med jøder. Sådan er det også, når man kommer på universitetet. Her kan de

fælles konferencer være et godt udgangspunkt for at skabe relationer på tværs," fortæller Samia og fortsætter:

"Vores tro er bygget på kærlighed og fred. Og det er smukt, at vi får lov til at praktisere det så konkret til de her konferencer – også selvom vi endnu ikke interagerer så meget med hinanden."

Avery er enig, men hun synes, det kan være svært at skabe relationer på tværs af kulturelle og politiske skel: "Jeg oplever desværre, at den hebraisktalende del ikke altid kommer til konferencerne. Det kan der være mange grunde til – jeg tror ikke, at det nødvendigvis er, fordi de tænker, at de ikke vil hænge ud med de andre, men jeg tror, det er et spørgsmål om prioritering. Hvor man vælger at gå hen først og hvorfor."

Håbet viser sig i glimt

Da snakken falder på fremtidsdrømme, rammer det

"For det er jo, hvad Jesus siger, ikke? At mennesker kan vide, vi er hans, fordi vi har kærlighed til hinanden."

Avery

Avery og Samia er begge en del af det kristne studenterarbejde i Haifa. I år deltager de på KFS's Påskelejr i Danmark. Deres ønske er, at studenterarbejdet i Israel kan bidrage til forsoning og fred mellem arabere og jøder.

både sorg og glæde i pigernes liv.

"Som araber," fortæller Samia, "kan jeg ikke håbe på meget i vores land. Jeg mener, jeg kan *håbe*, men i sidste ende vil jeg blive skuffet."

Der er stille et øjeblik, før hun fortsætter. Tyngden og alvoren af hendes ord rammer en kompliceret virkelighed, som ikke sådan lige lader sig besvare.

"Men jeg har et ønske om, at der vil blive skabt en øget forståelse mellem begge sider, og at vi vil se på hinanden med respekt og ligeværd," afslutter hun.

Avery håber på, at alle troende studerende vil deltage i fællesskabet i FCSI, så der kan blomstre tætte venskaber på tværs.

"Jeg ønsker, at vi, på grund af vores kærlighed i Kristus, må være i stand til at tilsidesætte vores forskelle og være et forbillede for resten af Israel," fortæller hun og fortsætter:

"Jeg håber, at mennesker må blive draget til os på grund af vores kærlighed til hinanden. For det er jo, hvad Jesus siger, ikke? At mennesker kan vide, at vi er hans, fordi vi har kærlighed til hinanden. Den kærlighed er ikke begrænset til en særlig kultur eller politisk overbevisning."

Den fremmede - et medmenneske

✚ | Tekst: Maria Strøm, kommunikationsmedarbejder i Israelsmissionen

Hundredvis af flygtninge vandrer op ad den sønderjyske motorvej. Danmark er i chok. Politiet prøver febrilsk at lede folk væk fra vejen – men uden held. Det er september 2014, og det, vi senere har navngivet flygtningekrisen, er netop blevet en erfaret virkelighed i vores lille land.

Flygtninge og migranter har på mange måder været med til at sætte fokus på det at være fremmed – både i medierne, den offentlige debat og måske også i vores egen kirke. Men hvem er den fremmede egentlig? Og kan jeg lære noget i mødet med mennesket, der synes anderledes end mig selv? Jeg har taget en snak med Krista Rosenlund Bellows om netop dette.

I Det Nye Testamente ser vi også, at netop gæstfrihed er et markant kendetegn for de kristne og de kristne fællesskaber. Paulus instruerer eksempelvis Timotheus i, hvad der kendetegner en god tilsynsmand, og her nævnes gæstfrihed som noget af det første.

”Det er meget interessant. Gæstfrihed nævnes *før* oplæringen. Mange kristne hjem er fyldt med kristen undervisning, men hvor mange er åbne for fremmede? Vi er nødt til at erkende, at gæstfrihed ikke er et valg, men en befaling. Gæstfrihed er ikke alene en handling. Det er også hjertets holdning,” fortæller Krista.

”Det græske ord for gæstfrihed, der bruges i Det Nye Testamente, er *philoxenia*. Det betyder faktisk *kærlighed til fremmede*. Så hver gang vi får en befaling om at praktisere gæstfrihed, påbyder Gud os i bogstavelig forstand at have og vise kærlighed til andre. I Det Gamle Testamente ser vi samme holdning til den fremmede, hvor Gud ligefrem fortæller israelitterne, at de skal *elske den fremmede som dem selv* (3. Mos 33-34).”

Men hvordan skal vi forholde os til den fremmede i dag? Ifølge Krista skal kirken være en modkultur, og vi som kristne skal åbne døren, når der bliver banket på. Det var heldigvis også tilfældet i mange missionshuse og kirker, da flygtningene dukkede op. Og det blev en helt særlig oplevelse for de mange missionshuse, der pludselig fik omverdenen helt tæt på. For eksempel i Fredericia missionshus.

Missionshuset som modkultur til det rå menneskesyn

Det vrimler med gæster. Ikke bare en, to eller tre – men hvad, der synes som en kæmpe mængde mennesker, har fundet vej til missionshuset. Som mange andre steder i Danmark har Fredericia by fået et asylcenter, og derfor måtte der holdes en velkomstfest for de nytilkomne. Nu var dagen kommet. Glæden og overraskelsen over at se, hvor mange der havde takket ja, fyldte huset med forventning. Hvem havde troet, at vi i Danmark skulle opleve missionshusene blive overrendt – og så med mennesker fra alverdens lande?

”Selvom asylcentret i dag er lukket, og langt de fleste stort set er flyttet igen, så står denne oplevelse tilbage for mange som en øjenåbner,” fortæller Krista om oplevelsen fra Fredericia missionshus.

”Det er meget interessant. Gæstfrihed nævnes *før* oplæringen. Mange kristne hjem er fyldt med kristen undervisning, men hvor mange er åbne for fremmede?”

Krista Bellows

Hun fortsætter: "Det gav en oplevelse af at få rykket murene i missionshuset et godt stykke ud. Rammen for, hvad der var almindeligt, blev udvidet, og det gjorde, at man ikke bare fik et nyt syn på det med flygtninge, men at man også kunne tænke på nye måder om andre ting."

Mange steder engagerer mennesker sig i det tværkulturelle arbejde. Man har måske fået nydanskere af den ene eller den anden slags med i sin menighed eller kristne fællesskab, og det har ledt til en konkret erfaring af, at Guds folk består af mange etniske grupper – af mange folkeslag: "Man har lært noget om at udvise gæstfrihed og åbenhed, og det har vi brug for," mener Krista.

I Danmark raser en hård debat om flygtninge og migranter, og den negative retorik afspejler ifølge Krista et skredet menneskesyn: "Her er det menneskets nytteværdi, der får lov at stå i centrum. Det ser vi ikke udelukkende i synet på den fremmede, men også i forhold til vores behandling af ældre og handicappede, fordi de ikke er produktive eller til nytte. Det er et udslag af det samme. For mig at se er det et råt menneskesyn."

"Jeg mærker, at der også i kirken er et behov for at tage fat på et emne som menneskesyn. Der er behov for, at vi minder hinanden om, at også muslimer fra Syrien eller Irak er et menneske skabt i Guds billede. Der er grund til at minde om det, fordi også folk i kirkelige miljøer bliver påvirket af den negative retorik og af skræmmekampagnerne. Kirkelivet skal tage stilling og turde være en modkultur," slår hun fast.

Men det er ikke kun i det kirkelige arbejde i Danmark, vi støder på den fremmede. Også i internationalt missionsarbejde må vi forholde os til den fremmede og til de mennesker, vi møder, men som ikke nødvendigvis falder ind under vores formålsparagraf. For at billedliggøre dette fortæller Krista om Jesus, der netop tog sig tid til at stoppe op – uden, at det forhindrede ham i at holde målet for øje.

Israelsmission foregår ikke i et vakuum

Jesus er på vej mod Jerusalem. Han har et mål, og det står lysende klart for ham: Han skal dø på korset for menneskers skyld, så vi kan være sammen med ham igen. Planen er lagt. Men vejen dertil er ikke uden ophold. Efterfulgt af en stor folkeskare kommer han forbi Jeriko. "Forbarm dig over os, Herre, Davids søn!"

Råbet kommer fra to blinde, der sidder langs vejen. Den store folkemængde truer ad dem, men de råber bare endnu højere: "Forbarm dig over os!" Jesus standser op, kalder på dem og spørger: "Hvad vil I have, at jeg skal gøre for jer?" Mændene svarer: "Herre, at vores øjne må blive åbnet." Jesus mærker deres smerte i hjertet. Han træder nærmere, rører ved deres øjne og straks kan de se. Så drager Jesus videre mod Jerusalem, og mændene, der havde fået synet igen, følger med ham.

Netop denne fortælling om Jesus er blevet et vigtigt billede på mission for Krista. Her viser Jesus, at det er muligt at stoppe op og være til stede i den kontekst, han befandt sig i – uden at opgive sit eget mål:

"Vi er sat i verden for at nå det jødiske folk med evangeliet, uanset hvor det befinder sig i verden. Om det er Danmark, Europa eller Israel. Men om man er i landet Israel, eller om man er et andet sted, så er man i en kontekst, hvor der er mange andre mennesker omkring det jødiske folk. Der er altid en kontekst, nogle vilkår og en situation, som kalder på overvejelser af en eller anden slags," mener Krista.

Selvom der i Israelsmissionens formålsparagraf står, at vi arbejder for at fortælle jøder om evangeliet, så foregår det arbejde blandt en masse andre mennesker: "Helt konkret stødte vi på de kristne på Vestbredden. Her oplevede vi, at vi måtte stoppe op. Jesus valgte *ikke* at ignorere den kontekst, han befandt sig i. Han gik ind i den uden at slippe det, der var hans kald og mission. Det tror jeg også, han kalder os til – og alt andet missionsarbejde. Vi skal holde fast i det, der er vores mission, men uden at ignorere de vilkår, den foregår i. Det vil nogle gange være bøvlet – det er mange gange bøvlet – men hvis ikke vi gør det, så er vi en ringe partner og medvandrer for de lokale kristne," slutter Krista.

Det er kompliceret, når den fremmede trænger sig på, men det er en kompleksitet, vi bliver nødt til at tage imod. "Åbn vores øjne," bad de to blinde mænd i fortællingen om Jesus på vej til Jerusalem.

Måske har vi i det kirkelige Danmark brug for at bede om det samme i dag? At han må åbne vores øjne for de mennesker, der råber om hjælp i vores liv. At han ikke vil lade vores hjertes blive kolde, men at han må fylde det med sin kærlighed, så vi forstår, at ethvert menneske er elsket og skabt i sit billede.

Kirken er platform for et positivt møde med Jesus

 Tekst: Kirsten Bitsch Lang, kommunikations- og fundraisingansvarlig i Israelsmissionen, foto: Lasse Aarestrup Wedel

David Serner er gift med Elisabeth, far til Naomi og Nathanael og præst i Den Danske Kirke i Jerusalem på femte år. På en skypeforbindelse mellem Jerusalem og Aarhus får vi os en snak om, hvordan det er at have rollen som præst i lige netop Israel.

”Som præst møder man mange mennesker, der opfatter verden anderledes. Hernede opstår et naturligt rum til at snakke om tro – også med mennesker, der ikke har en kirkelig baggrund,” siger han, mens han drikker en kop kaffe og reflekterer over de sidste fem år i Jerusalem.

For David er det fantastisk at opleve, hvordan Bibelens budskab kommer til live på en særlig måde, fordi Bibelens fortællinger har udspillet sig netop der, hvor han er.

Det giver både ham selv en forståelse for Bibelens landskab, men samtidig også en mulighed for at kunne formidle det videre. Både til danskere, israelere og andre lokale.

Det vigtige møde med kirken

”Som dansk kirke har vi en særlig indgang til både danskere og danske jøder i Israel. Det er en unik mulighed, vi ikke kan få andre steder i verden. En mulighed for at elske jøderne, som dem de er, ligesom vi kan være til stede for en mangfoldighed af baggrunde hernede,” siger han.

Når danske jøder først er flyttet til Israel fra Danmark, kan de uden problemer leve et helt liv uden at møde en kirke og blive præsenteret for Jesus som Messias. Ifølge David bor der omkring 3.000 fastboende, der har

en form for dansk baggrund. Det kan være danske jøder, der er immigreret til Israel, danskere, der har giftet sig med israelere eller palæstinensere, eller mennesker, der er flyttet hertil af arbejdsmæssige årsager - og så deres børn og børnebørn.

Selvom det ikke er denne gruppe af mennesker, der fylder kirkebænkene til de almindelige gudstjenester, så er det stadig mennesker, der gerne vil have en tilknytning til kirken. For eksempel har David cirka to barnedåb og konfirmationsforberedelse hvert andet år, og nogle af israelerne med dansk tilknytning kommer også til kirkens mærkedage og særlige arrangementer.

Sidste december holdt David en adventsgudstjeneste, hvor en gruppe af børn dukkede op for at hjælpe med at lave krybbespil, og David understreger:

”De her børn er altså lige så jødiske, som de er danske. Og at de har lyst til at være med til at lave krybbespil, det tror jeg simpelthen ikke, du finder andre steder.”

Den naturlige relation til familien Serner, der eksisterer på grund af de fastboende israeleres danske tilknytning, giver en god platform:

”De, der kommer i kirken over en længere årrække, har på en eller anden måde en relation til mig eller Elisabeth. Og så kan det være, de kommer til fastelavn, adventshygge, juleaftensgudstjeneste eller påskemorgensgudstjeneste. Jeg tror, der er meget få af dem, der bor hernede fast, der ville komme i kirken uden at kende os på forhånd,” siger David.

Latent modstand mod kristendommen

En stor udfordring i arbejdet med de dansk-israelske jøder eksisterer på grund af de konflikter, kirken og de kristne gennem historien har haft med jøder:

"Der ligger en latent modstand mod kristendom i mange jøder. Mindre mod Jesus, for de ved godt, at Jesus var jøde. Måske ligefrem en god jøde," siger David.

Det betyder også, at det ikke er konfliktfrit at være dansk præst i Jerusalem. For nogle bliver det ikke set som en positiv ting, at der findes en dansk præst i Jerusalem. Netop derfor er det vigtigt, Elisabeth og David er til stede. De fastboende danskere, jøder og palæstinensere har brug for et positivt møde med kirken:

"Vi vil vise jøder, at vi som kristne har lavet mange fejl gennem historien, og vi vil vise, at der er en kærlighed til det jødiske folk – og også til palæstinenserne og de andre kulturer, der lever side om side hernede. Og så må det være op til Gud, om han vil plante troens frø i dem," mener David.

Den Danske Kirke i Israel har en betydning for mennesker. For eksempel oplever David, at både ateister og jøder opsøger kirken og gudstjenesterne, og han erfarer, at flere gerne vil vide mere, når de først hører fortællingen om Jesus. På trods af modstanden mod kristendom, oplever Elisabeth og David en nysgerrighed og åbenhed, som de forsøger at imødekomme. Og David er ikke i tvivl om, hvorfor han er, hvor han er:

"Det er evangeliet, der driver mig i mit arbejde," slår han fast. For Elisabeth og David er det afgørende, at de gennem Den Danske Kirke har en unik platform for at møde mennesker på en positiv måde med evangeliet.

På grund af Den Danske Kirkes unikke position, har både familien Serner og arbejdet i Den Danske Kirke brug for både støtte og forbøn. Vi håber, at du vil bede og støtte med.

"Som dansk kirke har vi en særlig indgang til både danskere og danske jøder i Israel. Det er en unik mulighed, vi ikke kan få andre steder i verden."

David Serner

Aaron Lewin: Kaldet til evangelisation

📌 Tekst: Kirsten Bitsch Lang, kommunikations- og fundraisingansvarlig i Israelsmissionen

Aaron Lewins accent røber, at han ikke er tysker, selvom han er rejst fra Berlin til Aarhus for at være med på Israelsmissionens årsmøde. Vi sidder i et sofaarrangement på Torvet i Aarhus, hvor jeg har fået lov til at høre Aaron fortælle om sit liv og sin passion.

Aaron brænder for jødemission, og derfor har han arbejdet i Berlin de sidste tre år som afdelingsleder for Jews for Jesus. En organisation, der har det formål, at alle jøder skal høre om Jesus.

”Jeg længes efter at se mange jøder i Berlin have en dynamisk, aktiv og levende tro, så de kan blive lys i verden og dele evangeliet med deres eget folk,” siger Aaron på britisk engelsk.

Aaron ønsker, at jøder må komme til tro, og derfor har han arbejdet i Berlin de sidste tre år som afdelingsleder for Jews for Jesus i Tyskland. En organisation, der har det formål, at alle jøder skal høre om Jesus.

Aaron har en jødisk far og en ikke-jødisk mor. Hans forældre er fra Zimbabwe, han er opvokset i England, har boet i Ungarn, i Israel og er nu endt i Berlin. Og modsat de fleste andre med jødiske forældre, så er han født ind i en familie, der tror på Jesus: ”Min far er messiansk jøde. Han er opvokset i Zimbabwe, hvor en kristen udfordrede ham til at læse i Bibelen, og det var på den måde, han kom til tro på Jesus,” fortæller Aaron.

For Aaron var vejen til et liv med Jesus ikke en selvfølge. Men en dag havde han en meget tydelig oplevelse af Guds nærvær, som han har holdt fast i lige siden, og som har været afgørende for, at han er så dybt involveret i jødeevangelisation i dag.

Farverne blev pludselig klarere

Aarons familie har gået i kirke, og han har altid troet på Gud. Men i sine unge teenageår, begyndte han at leve et dobbeltliv:

”Musik var mit liv på det tidspunkt. Jeg var involveret i punkmusik, jeg havde blå hår og spillede på en lyserød bas. Musik var grunden til, at jeg stod op om morgenen. Det var alt, hvad jeg var,” fortæller han. Han var bange for, hvad hans forældre ville tænke om ham, og derfor gik han stadig i kirke, men han levede også et liv uden for sine forældres søgelys, hvor fester og alkohol fyldte meget, og hvor han kæmpede med spørgsmål om sin egen eksistens.

En dag, da Aaron var 16 år gammel, var han med sin kæreste i kirke. Her bad præsten for, at Aaron kunne blive fyldt af Helligånden. Ugen efter gav Aarons mor ham en bog, der handlede om, hvad meningen med livet var.

”Jeg kan huske, jeg var meget sur på forfatteren til den bog,” fortæller Aaron. ”Jeg tænkte; ’hvem tror han, han er? Han er hverken Einstein eller Hawking, og så tror han, han har fundet meningen med livet?!’”

”Jeg længes efter at se mange jøder i Berlin have en dynamisk, aktiv og levende tro.”

Aaron Lewin

Men jo mere Aaron læste i bogen, jo mere enig blev han i, hvad bogen sagde; nemlig at vi som mennesker er skabt for at herliggøre Gud i alt, vi gør. Og mens han tænkte over det, oplevede han pludselig, at Gud talte til ham:

”Det var ikke en hørbar stemme, men jeg vidste, det var ham, og han sagde til mig: ’Aaron, du kan blive ved med at leve, som du gør, men i øjeblikket løber du i cirkler, og du spilder dit liv. Hvis du vil gå direkte mod målet, må du følge mig.’”

I samme øjeblik fik Aaron et billede i sit hoved af et gammelt fjernsyn. Fjernsynet var dækket af en dug, og på dugen stod en vase med blomster, så man ikke kunne se TV på fjernsynet, men kun kunne bruge det som bord.

”Her gik det op for mig, at jeg spildte mit liv, fordi jeg ikke levede, som Gud ville, jeg skulle leve,” fortæller Aaron. På samme tid viste Gud til Aaron, at Aaron havde brug for Guds tilgivelse. ”Jeg havde såret mange og gjort ting, jeg vidste, var forkert, så jeg havde brug for tilgivelse fra andre mennesker også – men først og fremmest fra Gud,” fortæller Aaron.

I det øjeblik blev to ting sat sammen: Spørgsmålet om formål og identitet, men også om synd og tilgivelse. Aaron begyndte at bede og sige undskyld til Jesus, og at han ville leve et liv, hvor han fulgte ham. Og så gik han i seng.

”Den næste morgen vågnede jeg op, og alting var anderledes. Jeg åbnede mine øjne, og det var som om, at nogen havde trykket på en knap, og pludselig var der mere farve i verden. Jeg bad, og jeg vidste med det samme, at jeg kommunikerede med Gud. At han var der, og at han lyttede. Før følte jeg, at mine bønner ikke kom længere end til loftet. Jeg gik hen til min bibel og begyndte at læse i den. Pludselig forstod jeg, hvad der stod. Og jeg var så overrasket, fordi det plejede jeg ikke. Nu var det som om, ordene sprang ud fra siderne,” beskriver Aaron.

Fra det øjeblik tog Aaron alle sine punk-plakater ned, han smed sine CD'er i skraldespanden, og han stoppede i det band, han havde været en del af. ”Jeg ville ikke leve

det liv mere,” fortæller han.

Ændringen var så radikal, at Aarons lærere spurgte hans forældre, hvad der var sket med ham. For Aaron var det klart: ”Jeg vidste, at Jesus havde ændret mit liv til det bedre – på et øjeblik.”

Herefter blev Aaron døbt i den kirke, han og hans forældre var en del af og siden dengang har han forsøgt at gå sammen med Jesus. Derfor er Aaron dybt engageret i evangelisation til jøder, og derfor har han været med til at starte Jews for Jesus' arbejde op i Berlin.

Formålet med Jews for Jesus' arbejde er, at flere jøder skal lære Jesus at kende som deres Messias og frelser. Det giver Aaron en meget varierende, udfordrende, men også spændende hverdag.

Evangelisation gennem åbne fællesskaber

I Berlin bor der cirka 50.000 jøder, og heriblandt er der cirka 20.000 jøder, der er emigreret fra Israel til Tyskland. Hver by, hver gruppe og hvert menneske skal have evangeliet på sin egen måde, og derfor er det vigtigt for Aaron, at det evangeliserende arbejde i Jews for Jesus, Berlin, passer til målgruppen:

”I Berlin har jeg haft stor succes med sprogudveksling, hvor jeg har mødtes med israelske jøder og lært dem tysk, mens jeg har kunnet forbedre mit hebraiske,” fortæller Aaron. ”De mennesker, jeg har mødt her, er blevet mine venner nu, og vi har meget åbne diskussioner om Jesus.”

En anden ting, der har fungeret godt, er sabbatsfællesskaber, hvor det ikke bare handler om at fortælle om sin tro, men også om at lytte. Lytte, så evangeliet kan rammesættes på en måde, der passer ind i den enkeltes liv.

Derudover har Jews for Jesus i samarbejde med andre organisationer i Tyskland lavet en gruppe med israelere, der mødes og diskuterer eksistentielle emner. Man kan komme, som man er - og tro på New Age eller være ateist, men evangeliet er altid til stede, særligt i de personlige samtaler:

"Vi oplever, at jøder tør komme, fordi de ved, at der er andre, der ikke nødvendigvis tror på Jesus. På den måde viser vi, at man kan dele sin egen mening, og at den enkeltes mening er værdifuld," fortæller Aaron og fortsætter:

"Det har været ved Guds nåde, at den gruppe er kommet op at stå, og vi har set mennesker tage skridt hen mod Jesus her."

Til sidst går Jews for Jesus også på gaderne og møder jøder: "Det er mere konfronterende, men det er okay. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil påstå, at jøder ikke er konfronterende," fortæller Aaron.

For Aaron er to arbejdsdage aldrig ens. Han skriver artikler, laver videoer, går til konferencer, får lov til at prædike og tale om vigtigheden af evangelisation til det jødiske folk, og møder jøder, som han kan få lov at fortælle om Jesus.

Og når det handler om at fortælle jøder evangeliet, så mener Aaron, at der er brug for både kristne og jøder.

Jødeevangelisation er en sandwich

"Ironisk nok, tror jeg, at både messianske jøder og kristne har brug for hinanden, når det handler om at give evangeliet til jøder. Som jøder har vi en vigtig rolle at spille i starten og slutningen af rejsen," fortæller Aaron.

Hvis jødemission er en sandwich, så er jøderne brødet, og kristne er fyldet. I starten er det jøder, der skal vise, at man godt kan være jøde og tro på Jesus, og bagefter er det kristne, der har en vigtig rolle:

"Det er ikke nær så angstprovokerende at snakke tro med en kristen som med en jøde: 'Du tror på Jesus, men det betyder ikke, at jeg skal tro på det samme,' kan være en tanke, mange jøder har, og som gør det lettere at lytte åbent til kristne i forhold til messianske jøder," fortæller Aaron.

Men når en jøde har fundet ud af, at Jesus er Messias, er det igen messianske jøder, der er brug for; her skal de gå i forvejen og vise, hvordan man klarer de svære ting, der følger med det at tro på Jesus. De er bunden i sandwichen, forklarer Aaron.

Der er altså brug for både jøder og kristne i arbejdet: "Min far kom til tro på grund af en kristen, og det er nok størstedelen af folk i Jews for Jesus, der er kommet til tro på den måde. Ikke ved, at kristne har ført bulldozerevangelisation, hvor man slår folk i hovedet, men derimod, at budskabet bliver fortalt med kærlighed, hvor man fortæller om sin personlige tro og deler sine oplevelser om den jødiske Messias," fortæller Aaron. Og så skal man selvfølgelig også vise sin kærlighed til det jødiske folk. Men det skal ikke bare være en romantisk og lige gyldig kærlighed:

"Mange er bange for at støde jøderne ved at fortælle om Jesus, men Jesus er stødende - evangeliet er stødende. Derfor skal vi selvfølgelig stadig sørge for, at det bliver pakket ind på en ikke-stødende måde," fastslår Aaron.

Og selvom jødemission ikke altid er let, er der alligevel mange gode historier, der viser, at det kan betale sig at gøre en indsats.

58 jøder valgte at følge Jesus

"En virkelig opmuntrende historie er, at vi sidste år i maj havde en stor kampagne i Jerusalem, hvor vi oplevede, at 58 jøder valgte at følge Jesus, og at to jøder blev døbt," fortæller Aaron. "Det er helt vildt."

Også i Berlin ser Aaron en åbenhed for evangeliet: "Vi ser endnu ikke, at jøder bekender sig til Jesus, men vi oplever, at de stoler på os og deler liv med os. Og at vi får mulighed for at forklare, hvordan Jesus kan hjælpe dem i deres liv," fortæller Aaron.

Aaron er ikke i tvivl om, hvad der driver ham fremad i arbejdet blandt jøder: "Min motivation er, hvad Jesus har gjort for mig – og jeg ved, at han har kaldet mig til at være hans ambassadør for det jødiske folk."

Før vi afslutter interviewet, vil Aaron lige have lov at sige tak:

"Tak til alle jer, der læser dette. Tak for, at I beder for jødernes frelse, og fordi I ønsker at dele evangeliet med det jødiske folk. Vi har brug for jer!," slutter han af.

Aaron håber på, at vi i Danmark tør række ud til jøder her i landet. At vi tør elske dem og dele evangeliet med jøder, og at vi beder for, at jøder må blive frelst over hele verden.

Aaron rejser sig op, interviewet er færdigt, men begejstringen over hans ord er ikke slut. Hvor er det godt, der findes mennesker som Aaron så tæt på Danmark, og at vi i Israelsmissionen kan stå sammen med folk som ham i arbejdet for at give evangeliet tilbage til jøderne.

Når man får noget at tænke over...

 Tekst: Arne Pedersen, generalsekretær i Israelsmissionen

Jerusalem.

Byen er centrum for tre store verdensreligioner. Jødedommen, naturligvis, men også kristendommen og islam. Det er en intens by. Næsten for intens, synes nogen. Det er som om, der hele tiden ligger noget latent og ulmer og bare venter på at komme op til overfladen. Som om byen i sig selv er et kæmpestort isbjerg, hvor man kun ser toppen, mens der nedenunder gemmer sig spændinger i mørket.

Én af disse spændinger har Caspari Centeret været modige nok til at adressere på denne aften. De holder åben forelæsning, og det går i al sin enkelthed ud på, at Caspari inviterer en person til at holde en forelæsning indenfor et akademisk område. I aften skal en rabbiner og en kristen debattere synet på Messias.

Kristendommen og jødedommen har begge et syn på Messias. Kristne tror, det er Jesus af Nazareth (sammen med de Jesus-troende jøder, naturligvis), mens de ortodokse stadig venter – og mange andre jøder med dem. Spørgsmålet er naturligvis, om Jesus af Nazareth kan holde til en gennemgranskning af de gammeltestamentlige skrifter. Kan han holde til dét? Passer profilen – eller skal vi virkelig vente en anden?

Det lille kapel, der også fungerer som foredragssal på Caspari, er pænt fyldt op, og det er ikke kun af kristne. Flere kippaer lyser op, og både yeshiva-studerende og ortodokse jøder har fundet vej til debatten.

Foran sidder en ortodoks jøde i hvid skjorte og rokker trofast frem og tilbage – næsten som om han er i konstant bøn til Gud. En anden, yngre ortodoks jøde sidder lige foran mig. Han har nysgerrige øjne bag de moderigtige briller, og jeg kan ikke lade være med at overveje, hvorfor han mon er kommet her til Caspari i aften. Er han her mon, fordi Caspari ligger på vejen til synagogen, og nu har han endelig fået taget mod til sig til at gå ind og se, hvad det er for et sted? Kommer han, fordi han har et spinkelt håb om, at Messias faktisk allerede er kommet, og at hans navn er Jesus? Eller kommer han, fordi han glæder sig til at høre sin rabbiner tilbagevise den kristne påstand om Yeshua HaMashiach?

Han følger ivrigt med på det uddelte papir og vender sig ind i mellem om og ser nervøst ud over forsamlingen bag sig.

Oppe på talerstolen taler David Parsons, vicepræsident i International Christian Embassy in Israel, passioneret og engageret. Han vil pege på Messias, fortæller han, samtidig med han understreger, at han som kristen har et "højt" syn på Messias. Tonen er akademisk, og selvom jeg egentligt synes, jeg har hovedet meget godt skruet på, kan jeg godt mærke, jeg skal stå på tæer – og at hovedet ret hurtigt bliver træet.

Da rabbi Gentilcore kommer på, vågner jeg lidt igen. Han fortæller, han ikke er her for at debattere, for også her har de kristne gennem tiden formået at gøre

overgreb på det jødiske folk. Der er mange eksempler på, fortæller rabbineren, at der blev opstillet pseudodebatter mellem en kristen og en jøde – kun for at demonstrere kristendommens intellektuelle overlegenhed i forhold til jødedommen.

Derfor er rabbineren her denne aften for at uddanne os. Han vil gøre os klogere. Det er et godt formål.

Også han rokker frem og tilbage mens han taler – næsten som om, at alt han siger, er en bøn til Gud. En bøn om, at det må være rigtigt? En bøn om, at han må have ret, når det kommer til Messias?

”Når man læser de gammeltestamentlige skrifter, er der ingen tvivl om, at der intet står om, at Messias skal dø,” proklamerer han. Han har sat trumf på, kan man godt høre. Jesus af Nazareth døde, ergo kan han ikke være Messias.

Det får mig til at tænke tilbage på formiddagens partnerskabsmøde på Caspari Centeret, hvor Howard Bass, der er Jesus-troende jøde, indledte dagen med at fortælle om, hvor forargeligt korset er for det jødiske folk. Så forargeligt at man hele tiden forsøger at rense det offentlige rum for symboler, som kan misforstås som kors.

Og jeg kommer til at tænke på Paulus, der et par tusind år før denne aften har konkluderet, at netop jøderne bliver forargede over korset, mens hedningerne finder det mærkeligt.

De to er blevet færdige med oplæggene og er begyndt at respondere på hinandens indlæg. Jeg må nok indrømme, at mit hoved er blevet for træt til at følge med. Men jeg fyldes alligevel af en taknemmelighed over, at der findes et sted som Caspari, som kan tage ”kampen op”. Som kan engagere sig i det kognitive og intellektuelle teologiske arbejde, som også er vigtigt i en kontekst, hvor netop viden og indsigt betyder så meget.

Da jeg går ud i Jerusalems varme gader lidt senere, ved jeg ikke, om jeg er blevet uddannet. Men jeg har i hvert fald fået noget at tænke over.

5 spørgsmål til missionspiloterne

 Tekst: Kirsten Bitsch Lang, kommunikations- og fundraisingansvarlig i Israelsmissionen, foto: Missionspiloterne

Forårets missionspiloter er hjemme igen efter 3 måneder i Israel. De har besøgt vores samarbejdspartnere og oplevet mission helt inde fra maskinrummet. Her får de fem spørgsmål, så du kan blive klogere på, hvad de tager med sig hjem.

1) Hvad har været det bedste ved at være missionspilot?

Jakob: At skulle snakke med så mange forskellige mennesker. Vi fik lov til at møde folk fra mange forskellige lande, og de kunne fortælle om, hvorfor de er troende, og at de brænder for at være kristne og sprede budskabet. Det tror jeg helt klart, er det, jeg har fået mest ud af.

Lasse: Jeg synes, det har været fedt, at vi har rejst så meget rundt og set så meget af Israel. Vi har besøgt ti forskellige organisationer over hele Israel og fået lov til at opleve så mange forskellige ting.

Lærke: At have en fremmed kultur så tæt ind på livet og alligevel vide, at det også er vores familie. At selvom vi er forskellige, er de også vores kristne brødre og søstre.

Agnete: Jeg tror, det var en blanding af, at det var helt vildt fedt at opleve så meget nyt, en helt ny kultur, men også at se bibelen åbne sig op for øjnene af én. At se så meget, opleve kulturen og få undervisning samtidig med, at jeg har nydt, at vi er kommet så tæt på hinanden.

Sofie: Det har været virkelig spændende. Og noget helt andet, end vi laver i Danmark. At være i et land i tre måneder gør, at vi også føler os hjemme i Israel.

2) Mødte I nogle inspirerende mennesker?

Jakob: Ja. For eksempel Daniel på Ebenezerhjemmet (plejehjem for Jesustroende jøder og arabere red.). Han mødte os med en åbenhed og villighed til at snakke om tro og kultur i Israel. Han var selv jøde, men han var god til at se konflikten fra begge sider. Man kunne mærke, han var overbevist om, at hans liv var i Guds hænder. Det var sindssygt stærkt at møde nogen, der brænder så meget for troen.

Maiken: Coby og Ben fra Shevet Achim (organisation, der hjælper hjertesygge børn red.) var også meget inspirerende. Det var vildt at opleve, hvor meget de brændte for arbejdet og hvor meget, de havde Gud med i deres hverdag.

3) Er I blevet klogere på, hvad jeres plads er i Guds mission?

Lærke: Jeg synes, turen har givet mig mere åbenhed for, at det, som jeg har planlagt for mit liv, ikke nødvendigvis er det, som Gud har planlagt. Og at det, som han har planlagt, for det meste er tusind gange bedre end det, jeg kunne forestille mig.

Jakob: Nu har vi snakket med mange forskellige mennesker om Jesus, og det er gået op for mig, at hvis man kan nå ud til folk, man ikke kender, og give dem et lille nys om, hvem Gud er, så kan man også give et stort nys om, hvem Gud er til dem, man kender i forvejen. For eksempel prøve, om man kan starte samtalen med sine ikke-kristne venner. Turde snakke med dem om, hvordan troen giver mening ind i en større sammenhæng for mig.

Lasse: Jeg har opdaget, at der også er noget arbejde bag kulissen, der skal gøres. For eksempel i en organisation - det er ikke kun dem, der er ude at tale, der er en del af Guds mission, der er også nogle, der holder den kørende bagved, hvor jeg nok ser, at det er mere min plads.

4) Tænker I anderledes om mission nu? Hvordan?

Agnete: Programmet har udvidet mit missionsbegreb.

Lærke: Mission er at vise Guds kærlighed både i form af ord, materialer, men også handling. Og så have en forståelse af, at det ikke er os, der kan frelse, men det er Jesus.

5) Hvad har I lært af at være missionspiloter?

Maiken: Jeg har lært en masse af de andre i fællesskabet, og jeg har lært, at jeg ikke behøver at have overblik over alting hele tiden, men at jeg godt kan tage tingene lidt mere, som de kommer.

Jakob: Jeg har lært, at det er vigtigt at opsøge Gud. Helst hver dag.

Agnete: Jeg har lært, at bøn det bare virker, og at det skal være en meget større del af vores liv, fordi det gør en forskel. Det oplevede vi mange gange på turen.

"Prædiken i kontekst"

VIL DU?

- forberede påskens prædikener i Jerusalem?
- gøre det sammen med 12 andre forkyndere?
- undervises af nogle af de bedste på deres felt?

Så er "Prædiken i kontekst" lige noget for dig!

Vi vil tage skridtet videre og ikke blot undervise, men give dig mulighed for helt konkret at forberede påskens prædikener på det sted, hvor bibelteksten udspiller sig.

Dato: 3.-10. marts 2020

Pris: 7.000 kr

Antal deltagere: 12 - først til mølle

Se mere på: israel.dk/kontekst

Undervisere:

Bodil Skjøtt: Tidl. generalsekretær i Israelsmissionen og har boet 10 år i Israel.

Arne Mårup: Sognepræst i Hjerting, master i homiletik. Har undervist samt redigeret flere bøger om emnet

Ny præst i Immanuelkirken

D. 4. marts traf bestyrelsen ved Immanuelkirken i Tel Aviv en tung beslutning om at bede Bradley Long træde af som ledende præst.

Beslutningen kommer efter en længere periode med samarbejdsvanskeligheder mellem Bradley og bestyrelsen. I maj blev Yoel Ben David ansat som ledende præst. Yoel er allerede kendt i kirken og har fungeret som præst for menigheden gennem den sygemelding, Bradley har haft i perioden.

"Det er en virkelig tung situation for alle parter," fortæller generalsekretær i Israelsmissionen, Arne Pedersen. "Et sundt samarbejde kræver tillid mellem parterne, og den tillid har været væk et stykke tid, og derfor mener jeg, det er den rigtige beslutning, der er truffet," slutter han.

Immanuelkirken har brug for forbøn – det gælder både menigheden, ansatte, Marit og Bradley og deres familie, Yoel som ny præst og bestyrelsen, der skal navigere gennem denne svære tid.

KOM TIL ISRAEL

21. MAJ - 1. JUNI 2020
MÅLGRUPPE: 25-40 ÅR

Oplev konflikten | Mød messianske jøder | Få tid til refleksion | Gør en forskel

Se mere på: israel.dk/tur

BOOK OS TIL DIT FÆLLESSKAB OG
**BLIV KLOGERE
MED OS**

kontor@israel.dk

MÆRK GULDET TÆÆÆT PÅ

Det bliver varmere, det bliver vaaarmere. Du kommer helt tæt på og får høj faglighed, givende øjeblikke, fantastiske venner ooog Gud tæt på.

Derfor siger vi
#dufårguldmedhjem!

tjek
djurslands.dk

 **djurslands
efterskole**

Bibelen Live

Unikke oplevelser venter forude, når Klaus Højgaard Laursen reciterer og dramatiserer Markusevangeliet og andre tekster fra Bibelen. Få Bibelens beretninger og budskab helt under huden, imens du nyder de dejlige omgivelser.

8. - 16. september

Læs mere om rejsen på felixrejser.dk/live eller ring på 7592 2022

**felix
rejser**

"Jeg vidste, at Jesus havde ændret mit liv til det bedre - på et øjeblik".

Aaron Lewin, Jews for Jesus Berlin
side 21

